

PINTÉR LAJOS
koranyári dallamok

anyám

anyám elesett a konyhában
felállni nem bírt
térdei betegek
bottal jár
úgy mászott be a
szobába négykézláb
mint egy kisgyerek
megöregedtél édesanyám
látod négykézláb jársz már
mint egy kisbaba
de nem halhatsz meg
örömünkre élj
nem fogad még vissza
az anyaföld az anyaméh

bodzafa

anyám udvarán a bodzafa
virágzik
bodzafavirág
mennyi mennyei illat
mennyi íz zamat
csinálj belőle szörpöt
édesanyám
ha megiszom
benne lesz gyermekkorom
minden íze illata
újra rám ragyog
a gyerekkori ég
ha rám nyílik fölém borul
a virágzó bodzafa

apám

apám jön a
temetőből
csont ujjával nyitná
az ajtót
csont kezével rázza
a kilincset
hozzám beszél
föltámadtam mondja
föltámadtam én
de nem támadt fel
vele a lakat kapukulcs
csak rázza a kaput
nem nyitja ki a halott
ilyenkor jönnének haza
mind kik fogságból
kik háborúk poklából
asszonyaikhoz fiaikhoz
megjönnének ők
mindegyik hozzám beszél
mikor rázza tépázza
a kertkaput a szél

egészségedre!

szeretek egy pohár bort
tölteni
felöltt fiaimnak
ha hazajönnék
s szeretek velük
koccintani
szeretem hallani ahogy
megcsendül
cseng az üvegpohár
egészségedre mondom
egészségetekre
s másnap már
nem is az a hang
nem az üvegpohár csengése
már csak
a csengés emléke száll
száll velem tovább
ha kell elkísér vigasztal
földi poklokon átsegít